

Til mit døde barn

Aldrig hørte jeg din spæde stemme,
aldrig smilte dine blege læber til mig,
men de bitte, bitte fødders spark
vil jeg aldrig nogen sinde glemme.
Du var alt mit håb og al min glæde,
helt beskyttet lå du inden i mig,-
al min længsel, livets store drøm.
- Å - og dine fødder var så spæde.
Vi har været sammen mange dage,
al min næring delte jeg jo med dig.
Hvad kan du og jeg vel gøre for,
at vi begge to var alt for svage.
Lille barn, nu skal du aldrig mærke
livets hede puls i godt og ondt. -
Godt det samme, sov kun sødt, min pige,
vi må bukke under for de stærke.
Se, jeg kysser dine kolde hænder,
glad at jeg endnu en stund kan nå dig,
stille kysser jeg dig, uden tårer, -
selv om gråden i min strube brænder.
Når de kommer med den hvide kiste,
skal du ikke være bange, mor går med dig,
i din lille silkeskjorte skal jeg klæde

dig for første gang - og allersidste.

Jeg vil lege, du har levet nogle dage,
jeg vil tænke mig, at du har smilet til mig,
og din lille mund har suget af mit bryst,
så der ingen dråbe er tilbage.

Å, så hårdt de mænd med kisten træder,
brystet spænder meningsløst imod dig.

Lille barn, min gyldne, døde drøm. -
Dine fødder kysser jeg - og græder

Tove Ditlevsen (1937)